

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. év március hó 6. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2018. év október hó 11. napján kihirdetett 21.B.1391/2017/40. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott helyesen a 2016. év január hó 26. napjától volt előzetes letartóztatásban, illetve a 2016. év május hó 26. napjától volt házi őrizetben.

E végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék a 2018. év október hó 11. napján kihirdetett 21.B.1391/2017/40. számú ítéletében a vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer-kereskedelem büntetében [Btk. 176. § (1) bekezdés IV. Fordulat, (3) bekezdés], amiért őt 3 év szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, és a vádlott a szabadságvesztésből a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra. Rendelkezett az elsőfokú bíróság a vádlott által előzetes letartóztatásban és házi őrizetben töltött idő beszámításáról a kiszabott szabadságvesztésbe, az eljárás során lefoglalt tárgyakról, továbbá vagyoneklobzást rendelt el és kötelezte a vádlottat a bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.873/2018/1. számú átiratában a Be. 598.§ (2) bekezdése alapján tanácsülés kitűzését látta indokoltnak, és a súlyosítást célzó ügyészi fellebbezést fenntartva kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének részletesen eleget tett, a megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és a vádlott által megvalósított bűncselekmény anyagi jogi minősítése is helyes. Törvényesnek tartotta a járulékos kérdésekkel kapcsolatos ítéleti rendelkezéseket is. A büntetés kiszabása körében rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság az alanyi és tárgyi körülményeket helyesen tárta fel, azonban a kiszabott büntetés – a középértékes büntetés kiszabás elveire is figyelemmel – eltúlzottan enyhe, az nem alkalmas a Btk-ban meghatározott büntetési célok elérésére. Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság nem indokolta meg kellően, hogy miért tért el a középértékes büntetés kiszabástól, és ugyanígy nem adott számot az enyhítő szakasz alkalmazásáról sem. A fentiekkel ellentétben eltúlzott jelentőséget tulajdonított a beismerésre, figyelemmel arra, hogy a vádlottat tettenérték. Indítványozta, hogy további súlyosító körülményként értékelje a másodfokú bíróság a vádlott terhére a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények országos és budapesti elszaporodottságát is. Mindezek alapján a vádlottal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetés kiszabását szorgalmazta,

valamint, hogy a másodfokú bíróság a Btk. fő szabályának megfelelően fegyházban állapítsa meg a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A vádlott védője a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványára írásbeli észrevételt tett. Ebben kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen tárta fel a büntetés kiszabási körülményeket, és azokat kellő súllyal értékelte. A törvényszék által kiszabott büntetés az ügyészi állásponttal ellentétben alkalmas a törvényben meghatározott büntetési célok eléréséhez, a joghátrány megfelelően egyéniesített, és az eset egyedi körülményeinek teljes mértékben megfelel. Mindezek alapján a védő az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A kiszabott büntetés súlyosítását célzó ügyészi fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a másodfokú eljárásban megállapította, hogy a felülbírálat a Be. 590. § (3) bekezdésében foglaltak alapján korlátozott terjedelmű. A felhívott rendelkezés szerint, ha a fellebbezést kizárólag az 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be, a másodfokú bíróság az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését, illetve részét bírálja felül.

A Be. 583. § (3) bekezdésének a) pontja értelmében fellebbezésnek van helye kizárólag – többek között – a kiszabott büntetés vagy az alkalmazott intézkedés neme és értéke, vagy tartama ellen is. A másodfokú bíróság – a fellebbviteli főügyészség indítványával egyezően a Be. 598. § (2) bekezdése értelmében az ügyet érdemi tanácsulésen bírálta el, mivel az ügyészi fellebbezés kizárólag a büntetés súlyosítására irányult és a perbeli felek közül senki sem indítványozta nyilvános ülés vagy tárgyalás kitűzését.

Figyelemmel arra, hogy az ügyészi fellebbezést kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be, a másodfokú bíróság nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, és a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította a Be. 591. § (2) bekezdésében írtakra figyelemmel.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének korlátozott felülbírálata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének meglehetősen részletességgel tett eleget, a megállapított tényállásból helyesen és okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és az irányadó történeti tényállásban írt elkövetési magatartás minősítése is mindenben megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek. A másodfokú bíróság – figyelemmel a korlátozott felülbírálat tárgyában fentebb kifejtettekre – a tényállás megalapozottságát értelemszerűen nem vizsgálta, illetve az eljárási törvény rendelkezései értelmében törvényesen nem is vizsgálhatta.

A vádlott által elkövetett bűncselekmény elsőfokú bíróság általi minősítése helyes, hiszen a vádlott azzal a magatartásával, hogy gépjárművében anfetamint, kokaint, kannabiszt és MDMA-t tárolt, valamint az ezek adagolásához, méréséhez, porciózásához szükséges eszközöket, megvalósította a Btk. 176. § (1) bekezdésének IV. fordulatában megfogalmazott, és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószerrel-visszaélés büntettét.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság maradéktalanul és helyesen tárta fel a vádlott javára szóló enyhítő, valamint a terhére értékelendő súlyosító körülményeket. Ezek közül kiemelés érdemel, hogy a vádlotti beismerő vallomás valóban csekélyebb súllyal értékelhető, mert a vádlottat a nyomozóhatóság tetten érte, ugyanakkor nagyobb nyomatékot tulajdonított a másodfokú bíróság a vádlott büntetlen előéletének, továbbá annak, hogy a vádlottól lefoglalt kábítószer tiszta hatóanyag

tartalma alig haladta meg a jelentős mennyiség alsó határát. Az ítéletábra által meglehetősen nagy számban elbírált, hasonló jellegű bűncselekményekhez képest a kábítószer mennyisége valóban nem volt számottevő. A Fővárosi Ítéletábra nem osztotta a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontját abban, hogy további súlyosító körülményként értékelendő a vádlott terhére a hasonló jellegű cselekmények országos és budapesti elszaporodása is. Az ennek alátámasztását szolgáló adat az iratok közt nem lelhető fel, ezért ez a körülmény súlyosítóként a vádlott terhére nem értékelhető.

Az elsőfokú bíróság – a közvetlenség elve alapján – megállapította és ítélete indokolásának 6. oldalán a harmadik bekezdésben rögzítette, hogy a terhelt életvezetése a büntető eljárás során alapvetően megváltozott, mert a vádlott munkahellyel, legális jövedelemmel rendelkezik és a társadalomba visszailleszkedése a személyi szabadságot korlátozó kényszerintézkedés megszüntetése után ténylegesen megkezdődött. Ezen indokok alapján látott lehetőséget az elsőfokú bíróság a Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontjának alkalmazására, azaz az enyhítő szakasz felhívásával kiszabott csökkentett mértékű büntetésre. Az elsőfokú bíróság az enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazását is megindokolta az ítélete 6. oldalának ötödik bekezdésében, amellyel a másodfokú bíróság mindenben maradéktalanul egyetértett.

Tévedett ugyanakkor a Fővárosi Törvényszék, amikor a vádlott által előzetes letartóztatásban, illetve házi őrizetben töltött idő kezdő napját megállapította, mert mindkét esetben az előző kényszerintézkedés napjával egyezően rögzítette azt. Ugyanakkor egy napnak a beszámítása csak egyféle módon lehetséges, ezért a másodfokú bíróság a rendelkezésre álló iratok tartalma alapján annyiban helyesbítette az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részét, hogy a vádlott helyesen a 2016. év január hó 26. napjától volt előzetes letartóztatásban, illetve a 2016. év május 26. napjától volt házi őrizetben.

A kifejtettek értelmében a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fentebb írt pontosítással helybenhagyta a Be. 605. § (1) bekezdésének felhívásával.

Budapest, 2019. év március hó 7. napján

dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Németh Nándor s.k.

előadó bíró

dr. Halász Etelka

bíró

A Fővárosi Törvényszék 21.B.1391/2017/40. számú ítélete a Fővárosi Ítéletábra mint másodfokú bíróság 4.Bf.303/2018/5. számú végzésében írt változtatással a 2019. év március hó 7. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2019. év március hó 7. napján

Hrabovszki Zoltán s.k.

a tanács elnöke

dr.